

A.M.

Έτος

Επώνυμο: Κατρίνη

Όνομα: Στανπάλα

Μάθημα: 1^ο Γεν. Επιστήμες

Εξεταστική περίοδος

19/0/2015

ΘΕΜΑ 2^ο

Στο παρόν δοκίμιο, θα γίνει επίτευξη προσέγγιση των επιχειρημάτων για την ύπαρξη του Θεού, όπως αναλύονται στους στοχασμούς του Ντεκαρτ. Συγκεκριμένα, θα διερευνηθούν αναλυτικότερα οι λόγοι για τους οποίους ο φιλόσοφος υπέθεσε στην αντίληψη ^{επίσημη} ακριβών αποδείξεων, η άμεση συνεισφορά που είχαν ως προς το έργο του και οι λόγοι που τους καθιέρωσαν αναμφισβήτητα στον ευρωπαϊκό χώρο.

Εν πρώτοις, είναι εμφανές ότι ο στοχαστής προσπαθεί στον 1^ο στοχασμό να αποδράσει από το βασίλειο στο οποίο έχει εμβαθεί, το βασίλειο της υποκειμενικής πραγματικότητας, κλινούντας αναγκαστικά σε περιεχόμενο των ιδεών του. Από τις ιδέες του υπαράγει στην καλύτερη από όλες, την ιδέα του Θεού.

Έχοντας λοιπόν ως αφετηρία την ιδέα του Θεού κέρδα του, παραβιάζει το πρώτο των επιχειρημάτων σχετικά με την ύπαρξη του Θεού, βασισμένο στην ιδέα του Θεού από την οποία συνάγει την ύπαρξη του. Ο Ντεκαρτ, συνειδητοποιώντας ότι η φύση της ιδέας που εγγίζει την ίδια εμπειρία και βασισμένη σε εννοήσιμους τις συνειδητούς του είναι η ιδέα του Θεού, ορίζει την υπόθεσή του

ως εφίς: Το τέλει από ον, ο θεός, είναι υψίστος, πανομήνους, δηλω-
τος των πάντων. Επαισιόδοτος, αρνησικονοεί την αρχή της αιτιότητας
περί της από την υποκειμενική στην υπερβατική σφαίρα, δηλα-
δή του θεού. Ισχυρίζεται λοιπόν, ότι πρέπει να υπάρχει στο αιτιο-
τόπι πραγματικότητα όντι και στο αποτέλεσμα του εν λόγω
αιτίας. Αλλά από αυτήν την δευτερεύουσα αρχή, διαβάσει βλαπτικού
δεν μπορεί να προκύψει να είναι τα μυστικά, ούτε να τα καταλάβει
από το λιγότερο τέλει.

Η εφαρμογή αυτής της αρχής και στις ιδέες των νών - και στην προ-
βλεπόμενη στην ιδέα του θεού - διατυπώνει την ίδια βεβαιότητα. Ο υπέρβατος
επιπορευτικός αποδεικνύει την ενήλικη πορεία: Εφίς, έχω μετέφραση την ιδέα
του θεού. Αιτία αυτής της ιδέας δεν μπορεί να είναι εφίς, ~~καθώς~~ ^{καθώς}
καθώς είναι ον πεπερασμένο, άρα υπάρχει να είναι έφωτο λέει το
οποίο είναι αιτία της ιδέας του. Στην περασματική προσηλώνει ότι ο
θεός πρέπει να είναι αιτία της ιδέας του. Απενεργηστική δεν μπο-
ρεί να είναι εφίς ο ίδιος, άρα ο θεός υπάρχει ~~από~~ ^{από} ~~από~~ ^{από}
να? δε μακροπρόθεσμα προσηλώνει να αποδείξει ότι ο θεός υπάρχει,
εξάφην το υποβλητικό επιχείρημα, το οποίο εμμένει αποτιμολογεί
του υόβου. Ωστόσο, σύμφωνα με το φιλοσοφικό, δεν μπορεί να ελεγχθεί
διότι ορατά την ύπαρξη του εφίς περιμαυρόβου. Η θεωρητική βεβαιό-
τητα που έχει μεταταχθεί ως κύρια, ^{υπόσχεση του εαυτού μας} θα αποτελέσει παράλληλα και
βάση του εν λόγω επιχειρήματος.

Απέναντι των φόβων λοιπόν, ο Νέου άρει νοεί: Εφίς, ~~αυ~~ ^{αυ} ~~υπάρχει~~ ^{υπάρχει} και
έχω μετέφραση την ιδέα του θεού, υπάρχω. Αν ο θεός δεν υπάρχει, αιτία
της ύπαρξης των δαιμόνων εφίς ο ίδιος. Σε αυτήν την περίπτωση
όφως, θα ήταν αποδοτική μια με την διευκρίνιση να όλα τα χαρακ-
ριστικά της τελειότητας ~~εξαιτίας~~ ^{εξαιτίας} που περιλαμβάνουν την έννοια του θεού.
Αντιθέτως, ~~εφίς~~ ^{εφίς} ~~δεν~~ ^{δεν} περιλαμβάνονται με τα άλλα τα
χαρακτηριστικά. Άρα, εφίς δεν είναι αιτία της ύπαρξης του, ούτε άλλα

* Απαιτούμενη ποιότητά να η αβία περιλαμβάνει θετικότητα, και δεδομένου ότι η απουσία είναι επιβλαβή ατέλειμα, ο Θεός υπάρχει.

Πεπερασμένα όντα, όπως ζώα, παπούδες και. Επομένως, αφοί επιθυμώ να
~~και~~ δεν είμαι ατιμωτός ύπαρξη, είμαι ο Θεός ο οποίος αβία
υπάρχει.

Ολοκληρώνοντας τον τρίτο στοχασμό και έχοντας παραδέσει τα
δύο βασικά επιχειρήματα για την ύπαρξη του Θεού, το ανέλεγκο κενό και
φιλόσοφος δεν επιτρέπει στον Νεοκάρη να σταθίσει ευρείς την πορεία
των αποδείξεων. Με φέρει με επιμονή την αβία του Θεού, απομνη-
μοποιεί θα προσπαθήσει να αφαιρέσει την ύπαρξη, στον τέλειμο
στοχασμό ολοκληρώνει την διερεύνηση περί της ύπαρξης ταύτητος
όντος.

Διότι με βάση την αρνητική απόδειξη, ο Νεοκάρη τολμά
ότι η ύπαρξη του Θεού γίνεται ακριβώς από το ανέλεγκο κενό
ήδη βεβαιότητα και εμπειρία που αναλαμβάνεται από το σχήμα ή κριτικό
ως αποτέλεσμα θεωρείται ότι η ύπαρξη του Θεού οφείλει να φέρει
την ήδη βεβαιότητα που ~~επιβάλλεται~~ ^{φέρει} οι μαθηματικές
αλήθειες. Η αβία του Θεού, εν τούτοις, δεν δύναται να διαχωριστεί
από την ύπαρξη του, όπως δεν είναι εφικτό να μην περιλαμβάνει
βασική αβία του κριτικού και ακριβή, διότι με βάση οποία το μέγεθος
των τριών σημείων ισάται με δύο φορές, ή στην αβία του βανού,
η παρὰ Αν φαναστώμε έναν Θεό χωρίς αβία είναι βαν να
οραματισθεί με την έννοια Θεού χωρίς παρὰ *

Από να διαχωριστεί τα δύο πρώτα επιχειρήματα από το
τρίτο είναι το γεγονός ότι διαφοροποιείται ενφανικά από τα άλλα.
Ιδιαίτερα, η αρνητική απόδειξη φέρει δύο ενφανικά χαρακτηριστι-
κά: Πρώτως, μπορεί να σταθεί ανεξάρτητα από την φέρει των
αποδείξεων και στοχασμών και δεν είναι αβία και ουσιαστικά
των ανθρωπίνων πορεία των έργων. Δεύτερον, δεν είναι από φύση
της αβίας, ώστε να αφοσιωθεί μαθηματικά των φέρει και μεθυσ-
αβία, η οποία ~~αφορά~~ αφορά αβία και τις μαθηματικές αβί-

Θεός. Από βιβλία και το μείον εν τω φησιν.

Από που οδηγεί τον καρτέλιο. Γας αποδείξεις για τον Θεό, είναι η ανεπίτευξη ενός εφρησι. Ως φησιν, η αποφωσία της βινείσμου τω (cogito ergo sum) ήταν περιγραφεί χρονία, αφαι το υποειρηνο μπουαίετα ~~φωφ~~ ει και σίφουρος ού νηδρεν μείνο. Όταν βινείσμου θηηλίων, αφαι το cogito δεν μπουαίετα να σταδειώς. Βεβαυόττω αλημωβιθίεμ από τιν θηηλίων της βινείσμου, δημωρθηθίεμ αλθμω να θηηλίωνει επείεμ και να θηηλίωνία του κριτηρίω της βαρύνετα και επιρύνετα. Έτσι, στον τρίτο στοχασμό. Θρίεμ ως βινείσμου η ανώρεθι άλλων πρφήτων ηέρα από τον εαυότω, θηηλίων στον εφρησιώ κώβω. Εφρησις βινείσμου σταδειώ ο θεός, επι παρά θηηλίων ηε εμ από αποδειξίεμ και από τον πλάνω κωραυίετα. Με αλθμω τιν αποδειξί, η οποία θηηλίωνε τιν ύπαρξη ηέρα από τιν βινείσμου και τιν εφρησιόττω στο βινείσμου φως, ο Ντεμαρτ κατά βινείσμου εφραβει τον κωυτέρω ορθωορβίω τω σε αλθμω θηηλίων, τον θεό, από τον οποίο ^{απορρέει} προέρχεται ~~η~~ αλθμω.

Όσο αναφορ εν αναμιαόττω αμω τιν εφρησιόττω τω στοχασμω, η αλθμω είναι ού η θηηλίων εως μείνα στην πορεία ~~ε~~ τω βινείσμου θηηλίων μω εφρησιώ και ~~αλθμω~~ αλθμω πρφήτα, η απωσία αμω τιν αποδειξίω θα θηηλίωνε τιν κωυτάδία τιν αποδειξίω τω εφρησιώ κώβω και τιν πρφήτων, και ο φιλόσοφος δεν θα επίκαμω να φραβει στον κωυτέρω στοχασμω, τιν φησιν σε βινείσμου εμείω, ^{τιν στοχασμω} θηηλίων αναμιαόττω η αλθμω δέσνιου εως εφρησιώ και η επιρύνετα φιλόσοφω ηταν ο θεός.

Παρόττω αμω, από που αμω βινείσμου κατά κωυτίεμ είναι η επιτω χία αμω τιν αποδειξίω. Οκωυμάς τω Αριώ, όνωσ οηηλίωνετα τε δεινά κωυτίετα τω φησιν, αποδειξίεμ τω θηηλίων προβαμιαόττω κωυτιρησιώ η ανειρησιώ σε εφρησιώ ηα το θεό. Ο Ντεμαρτ προβαμιαόττω να αποδειξίεμ το φησιν ού ο θεός βαρύνετα και θηηλίωνετα.

υπάρχει, υστερείθιμε ^{από τον Απρί} για το εγχείρημα: Αν το πρόγραμμα του Ντεμαρε
είναι όπως το ριζοσπαστικό από πρόγραμμα ματεδάγους των πάντων
και ειμήτους από τα δεξιά, δεν θα τον υποχρέωμε από, δεδομένου
αρχικά μια ανομιμότητα, να προεμάθει αποτελέσματα στα οποία δεν
υψηλοποιείται να στρίφεται, δεδομένου της οδουαίρου επιφοράς των
απόρριψης των προφαιήτων πελοιδήσεων; Πως για παράδειγμα, ο
στοχαστής αποδεικνύει την ύπαρξη του Θεού με βάση τον κριτικό
βαρηνία και εμπνέεται, ενώ την αντίθετα και τον κριτικό των
διαβάσει μόνο ο Θεός; Με βάση τα παραπάνω, γίνεται αντιληπτό ότι
απομνημια πνευρά ο Ντεμαρε αποδεικνύει την ύπαρξη του Θεού χριστι
λοϊκούς των βαρηνία και την εμπνέεται, ενώ παραπάνω θέτει ως
εφηνεί της αξιοπιστίας απέναντι των κριτικών του ίδιου του Θεού. Αυτός ο
βαρηνός υμνος που προέμνε, έθεσε βαρηνία τον παρόν προβληματικό
καρμηνία των μαρτεγιαίων εφηνίματος. ~~και αποδείχθηκε ότι έπειτα
από το σκεπτικό παρέχεται απόδειξη για αποδείξεις~~